

Új élet

Mintha a semmiből jelenne meg újra és újra. Észre sem veszem mindaddig, míg halk lépteit nem neszeli meg bal felől a fülem. Kissé oldalra pillantok és meglátom őt. Egy időformálta embert. A Duna menti ártér talaját nézi, mint akinek tekintetét mágnesként húzza le a föld mélysége, kinek lábai önműködnek és komótos tempóban viszik őt előre.

Nem ismerem, de ma úgy döntöttem megtöröm a csendet. Mikor odaér *A Fához* egyetlen kérdéssel kipukkasztom a kettőnk közötti misztikus kapcsolat buborékját. De addig van egy kis időm szemlélni a Duna vízének monoton ritmusú hullámzásait és elgondolkodni azon mi lett volna ha... Az öregember lassan odaér *A Fához* és megáll előtte. Keki színű kabátja zsebeibe rejti kezeit és elmélkedve nézi a képet. Azt a képet én tűztem ki arra a fára nagyjából fél éve... vagy talán egy éve is van már. Kissé megrázom magam, pár lépés és megállok én is *A Fa* mellett. Megmagyarázhatatlan csend burkol be kettőnket, ahogyan állunk egymás mellett, mint két ismerős idegen és nézünk egy nőt egy megfakult fotón. Veszek egy mély levegőt, s ebből tudja is a Csend, hogy pillanatokon belül el fogom őt kergetni.

-Ismerte? – kérdem az öregembert. Ajkai választ formálnak: - Nem is tudom... - hangzik a kissé zavarodott válasz. – Maga ismerte?

- A kedvesem volt.

Ekkor, ahogy az öregember a szemembe néz, magamat látom meg benne. Ez a rokonszenves pillantás arra késztet, hogy elmeséljem a történetet. – Annának hívták. 45 éves volt, mikor elragadták a Duna hullámai. Itt történt – mutatom kezemmel a helyszínt, s a szavak közben úgy szöknek ki egymás után a számon, mint a szabadulásra vágyó börtönbe zárt lelkek. – Köveket jöttünk gyűjteni, sétálni, romantikázni, tudja. Új élet. Készítettünk fényképeket is. Ez az utolsó, ami róla készült. – simítom végig az ujjam *A Fára* tűzött arcképén. Az öregember csöndben hallgat engem. – Abban a pillanatban kaptam lencsevégre, amikor épp meglátni vélt valamit a Dunában. – Lesütöm a szemeimet és megrázom a fejemet, mint aki tagadja, hogy ez történt. Pedig ez történt. - Azt hitte egy ember fuldokol és kér segítséget. Egy szempillantás alatt, érti, egy szempillantás alatt már a vízben is termett, hogy kimentse a fuldoklót.

Nem kaptam el őt időben.

Segítség sem érkezett időben.

Meghalt.

És hogy volt-e fuldokló ember a vízben? Nem. Egy hatalmas kétágú faág hánykolódott a vízben. Lehullott könnyeim eggyé olvadnak a talajjal.

-*Bocsáss meg!* – suttog az éteri hang, mire felnézek. Az öregember sehol. Az öregember én vagyok.